НАРОДНА АРМІЯ

3 червня, 2015

#57 (5392)

Підполковник Олег КУЗЬМІНИХ:

«МЕНІ ПРОПОНУВАЛИ ПОСАДУ КОМБАТА В РОСІЙСЬКІЙ АРМІЇ...

АЛЕ Я СКАЗАВ: Я ПРОФЕСІЙНИЙ ВІЙСЬКОВИЙ І ПРИСЯГУ СКЛАДАВ УКРАЇНІ, ДЛЯ МЕНЕ ЦЕ ПИТАННЯ ЧЕСТІ»

стор. 5

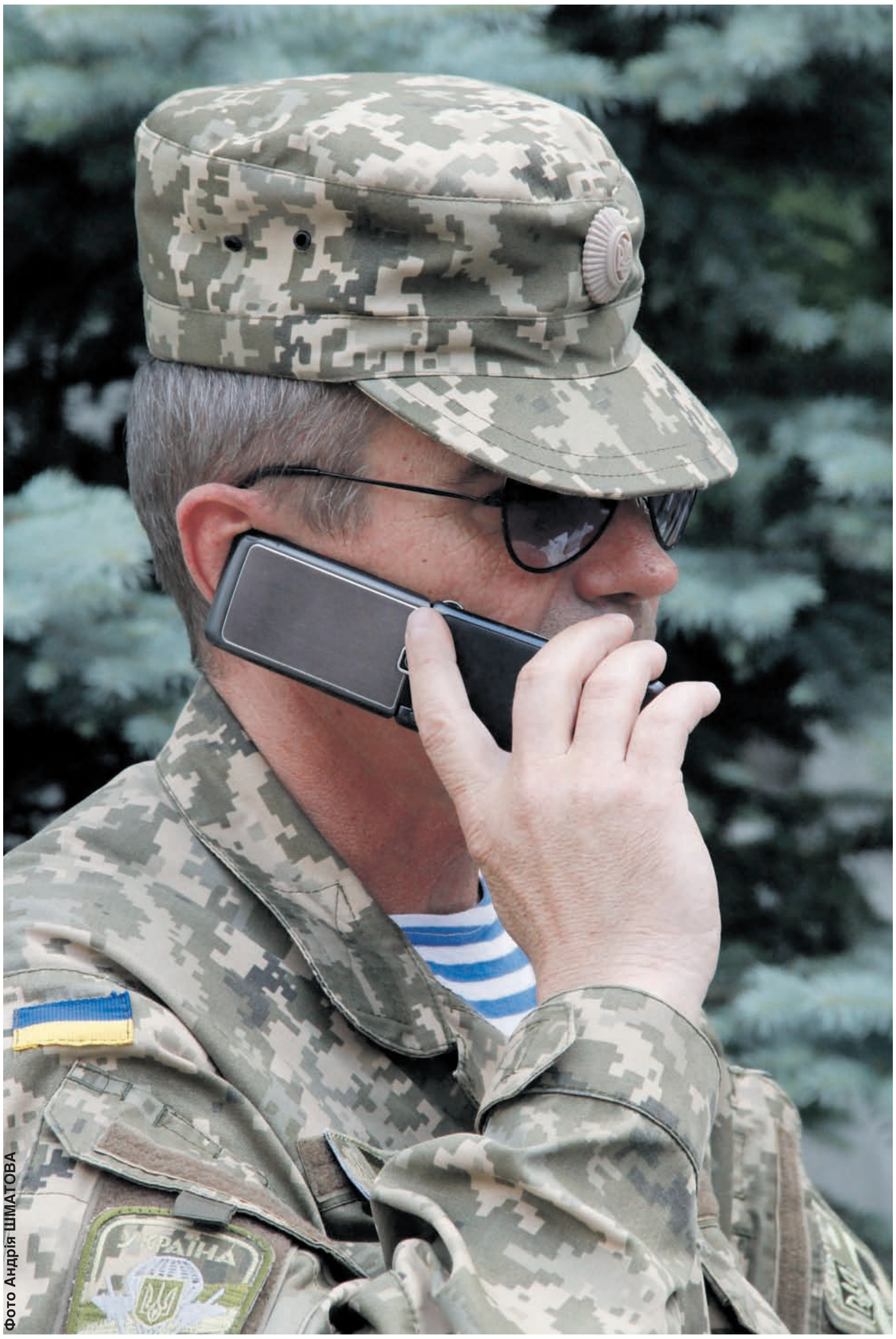

Фото Андрія ШМАТОВА

МОБІЛЬНИКИ-ВБИВЦІ

стор. 4

У зоні АТО іноді краще мовчати, ніж говорити…

ПОНАД 52 ТИСЯЧІ УЧАСНИКІВ АТО ВЖЕ ОТРИМАЛИ СТАТУС УБД

ВСІ ВІДПОВІДНІ ДОКУМЕНТИ ДЛЯ ОТРИМАННЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЕМ СТАТУСУ УБД ЗОБОВ'ЯЗАНІ ПІДГОТУВАТИ У ВІЙСЬКОВІЙ ЧАСТИНІ. ВОДНОЧАС КОЖЕН ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЕЦЬ МОЖЕ ОСОБИСТО НАДАТИ ЇХ НА РОЗГЛЯД ВІДПОВІДНОЇ КОМІСІЇ

стор. 5

УКРАЇНСЬКІ НОВАЦІЇ ДЛЯ РАДЯНСЬКОЇ ЗБРОЇ

НАШІ ВІЙСЬКОВІ ВДОСКОНАЛЮЮТЬ ІСНУЮЧІ ЗРАЗКИ ОВТ БЕЗПОСЕРЕДНЬО В ПОЛЬОВИХ УМОВАХ, НАДАЮЧИ ЇМ НОВИХ БОЙОВИХ ЯКОСТЕЙ

стор. 2

ІСПИТ НА «ШИРОКОМУ ЛАНІ»

ПІД ЧАС АКТИВНОЇ ФАЗИ БРИГАДНИХ ТАКТИЧНИХ НАВЧАНЬ АКЦЕНТ ЗРОБЛЕНО НА ВЕДЕННІ БОЙОВИХ ДІЙ УНОЧІ

стор. 3

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ПОРАНЕННЯ

БАГАТЬОМ ПОРАНЕНИМ У ЗОНІ АТО ДОВОДИТЬСЯ ВЧИТИСЯ ХОДИТИ ЗАНОВО. РУКИ БІЛЬШОСТІ З НИХ ЗАБУВАЮТЬ, ЯК ТРИМАТИ ВИДЕЛКУ, ЧИСТИТИ ЗУБИ, ВІДЧИНЯТИ КЛЮЧЕМ ДВЕРІ ЧИ ПРОСТО ВИКЛАДАТИ МОЗАЇКУ З КАМІНЦІВ. ДЛЯ НАС НІБИ ДИВНО ТА НЕЗВИЧНО, А ДЛЯ НИХ ПОВЕРНЕННЯ ЦИХ ФУНКЦІЙ — КЛЮЧ ДО ШВИДКОГО ОДУЖАННЯ

стор. 6

«ГОЛОВНЕ — НЕ ВТРАЧАТИ ПОЧУТТЯ ГУМОРУ»

НАРОДНИЙ АРТИСТ УКРАЇНИ, ГУМОРИСТ, АКТОР ТЕАТРУ ТА КІНО ЄВГЕН ПАПЕРНИЙ В ІНТЕРВ'Ю «НАРОДНІЙ АРМІЇ» ЗГАДАВ РОКИ СВОЄЇ АРМІЙСЬКОЇ СЛУЖБИ, А ТАКОЖ РОЗПОВІВ ПРО ТЕАТРАЛЬНІ ВПОДОБАННЯ

стор. 7

«ГАРЯЧА» ЛІНІЯ

CALL-ЦЕНТР МІНІСТЕРСТВА ОБОРОНИ УКРАЇНИ ДЛЯ ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ ГРОМАДЯН — (044) 454-41-36. ЦЕНТР ПРАЦЮЄ ЩОДНЯ З 9.00 ДО 18.00

НАГОРОДИ ВІД ГЛАВИ ДЕРЖАВИ

Президент України Петро Порошенко вручає нагороду командиру 92-ї омбр полковнику Віктору Ніколюку 29 травня 2015 р.

Під час робочої поїздки до Донецької області Президент України Петро Порошенко зустрівся з військовослужбовцями 92-ї окремої механізованої бригади оперативного командування «Схід» Сухопутних військ Збройних Сил України, які затримали російських спецпризначенців у бою під Щастям 16 травня. Глава держави вручив військовим державні нагороди. Командира 92-ї окремої механізованої бригади полковника Віктора Ніколюка, командира механізованої роти лейтенанта Юрія Бондаренка та командира розвідувального взводу розвідувальної роти лейтенанта Богдана Козачека нагороджено орденом Богдана Хмельницького III ступеня. Заступника командира взводу — командира відділення технічного обслуговування бронетанкової техніки взводу технічного забезпечення механізованого батальйону молодшого сержанта Євгена Залогіна, розвідника-снайпера солдата Андрія Ольховича-Новосадюка та старшого помічника гранатометника солдата Станіслава Шляхтовича нагороджено орденом «За мужність» III ступеня. Цієї ж нагороди було удостоєно і старшого водія взводу молодшого сержанта Вадима Пугачова, який загинув під час бою, повідомляє прес-служба глави держави.

НАЙВИЩА ЦІННІСТЬ — ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦЯ

Ці слова, винесені в заголовок, учасники засідання Громадської ради при Міністерстві оборони України запропонували внести до проекту військово-медичної доктрини держави. Це одна з багатьох пропозицій активістів, які були висловлені при обговоренні стану медичного та санаторно-курортного забезпечення військовослужбовців, учасників бойових дій, ветеранів війни, військової служби, членів їхніх сімей.

З доповіддю з цього питання порядку денного виступив директор Військово-медичного департаменту Міністерства оборони України полковник медичної служби Андрій Верба. Він повідомив, що на цей час місткість всіх медичних закладів і установ становить 6230 ліжко-місць. Минулого року в них пролікували, оздоровили понад 160 тисяч осіб. На жаль, з анексією Криму втрачено майже 80 відсотків місць у військових оздоровницях. Тому учасники засідання вирішили звернутися до Президента України з проханням щодо повернення в підпорядкування Міністерства оборони всіх колишніх військових санаторіїв на материковій території держави. Зокрема у містах Моршин, Одеса, Гадяч та смт Шкло тощо.

Особливу увагу на засіданні Громадської ради було приділено лікуванню, оздоровленню та реабілітації учасників антитерористичної операції. Вже наступного місяця бійці на передовій отримають першу партію індивідуальних аптечок, які будуть укомплектовані засобом «стоп кровотечі». На придбання ліків та медичних препаратів для учасників АТО виділено майже 70 мільйонів гривень.

За словами директора Військово-медичного департаменту, вже восени планується розпочати підготовку санінструкторів у навчальному центрі Сухопутних військ ЗС України «Десна», а в одному з медичних коледжів — військових фельдшерів.

Володимир ЧІКАЛІН

УКРАЇНСЬКІ НОВАЦІЇ ДЛЯ РАДЯНСЬКОЇ ЗБРОЇ

Під час проведення АТО на Сході України наші військовослужбовці не тільки винаходять нові прийоми боротьби з противником, а й удосконалюють існуючі зразки озброєння та військової техніки безпосередньо в польових умовах, надаючи їм нових бойових якостей. Так, наприклад, проведено модернізацію кулеметної установки калібру 14,5-мм шляхом встановлення паралельно двох крупнокаліберних кулеметів ДШК. В іншому підрозділі встановили крупнокаліберний кулемет на легковий автомобіль ГАЗ-69 на турельній установці.

Значна робота проводиться й щодо підвищення бронезахисту техніки шляхом встановлення на них протикумулятивних решіток різної конструкції. Удосконалюють і протитанкові рушниці типу ПТРС та ПТРД під зброю з підвищеною точністю стрільби по броньованій техніці терористів на дистанціях більше 1500 метрів, встановлюючи на них оптичні приціли. Ці та інші приклади — лише невелика кількість випадків застосування нашими військовиками нових технічних рішень, які підвищують ефективність застосування ОВТ нашими підрозділами в зоні АТО.

Про це, зокрема, йшлося на науково-практичній конференції «Винахід заради перемоги: обмін досвідом модернізації і ремонту бойової техніки та озброєння в умовах АТО», яка відбулася на базі Центрального науково-дослідного інституту озброєння та військової техніки Збройних Сил України.

Представник асоціації народних волонтерів України демонструє удосконалений АК-74

Чимало прикладів упровадження технічних новинок сьогодні варті уваги. Так, в Україні сконструйований і проходить випробування спеціальний тактичний кулеметний комплекс «Хижак». Виробником цього пристрою є Харківський завод засобів індивідуального захисту, який уже направив декілька зразків своєї продукції в армію для апробації в реальних умовах, і готовий до їхнього серійного виробництва.

Тактичний кулеметний комплекс «Хижак» має магазин збільшеної місткості (до 550 патронів), призначений для використання в комплекті з кулеметом Калашникова. Конструктивно «Хижак» являє собою металевий короб для розміщення боєприпасів, до якого приєднаний гнучкий порожній жолоб прямокутного перерізу, зібраний із металевих елементів.

При стрільбі кулеметна стрічка рухається по жолобу, безперервно подаючи патрони з короба до кулемета. Сам короб поміщений у зручний заплічний ранець — це звільняє кулеметника від необхідності переносити в руках зброю та боєприпаси. Повна вага комплексу з комплектом боєприпасів калібру 7,62 мм становить близько 20 кілограмів. Окрім збільшеної кількості боєприпасів, кулеметник з такою системою отримує велику свободу пересування на полі бою та може вести вогонь на ходу, частіше міняти вогневу позицію, що підвищує його ефективність і безпеку.

БЕЗПІЛОТНИК «ЖАЙВІР» МОЖЕ ПЕРЕБУВАТИ В ПОВІТРІ 7–8 ГОДИН НА ВИСОТІ ДО ТРЬОХ КІЛОМЕТРІВ

Представив свою продукцію і начальник центру безпілотних авіаційних систем НАУ Михайло Матійчик. Це, зокрема, безпілотник М-10 «Око-2», який може знаходитися у повітрі близько години. Рекомендована висота для нього — близько 500 метрів, але за необхідності вона може бути втричі більшою. Він може тримати цифровий зв'язок із оператором на 6–7 кілометрів по відеолінії. Перевага цього безпілотника в тому, що після його запуску оператором він самостійно виконуватиме необхідне завдання за попередньо заданим маршрутом. Із зібраних ним даних можна чітко ідентифікувати об'єкт — ворожий автомобіль, танк чи БМП.

Був представлений і більший безпілотник М-6-3 «Жайвір», який може перебувати в повітрі 7–8 годин на висоті до трьох кілометрів. Він може застосовуватися на рівні тактичної ланки. На ньому можна встановити різноманітне бортове обладнання, приміром, тепловізор, цифрову відеокамеру з пошуком.

— Перевагою наших безпілотників є те, що вони можуть злітати з будь-яких майданчиків. Цим вони й відрізняються від багатьох іноземних, для яких потрібна хороша злітно-посадкова смуга, — зауважив Михайло Матійчик.

Роман ВУС

ПЕРЕД АТО — ІСПИТ НА «ШИРОКОМУ ЛАНІ»

На загальновійськовому полігоні «Широкий Лан», що поблизу Миколаєва, проводяться масштабні навчання підрозділів ВДВ. Десантники здійснили марш на штатній техніці, десантування, рейдові дії з бойовою стрільбою. Всі ці елементи «крилаті піхотинці» виконали в обстановці, максимально наближеній до бойової. Завдання відпрацювала штурмова й транспортна авіація, вертольоти, інженерні підрозділи, артилерія.

Особливістю маневрів було те, що в основу їхньої легенди лягли реальні бойові події останнього року, а аналіз виконання елементів здійснювався через призму бойового досвіду, набутого під час проведення АТО.

— Навчання було комплексне. Умови проведення — максимально наближені до бойових. Це і здійснення кількасоткілометрового комбінованого пересування, форсування водних перешкод, ведення бойових дій уночі. Це перевірка бригади на готовність до бойового застосування, — зазначив начальник Генерального штабу — Головнокомандувач Збройних Сил України генерал-полковник Віктор Муженко.

АКЦЕНТ ЗРОБЛЕНО НА ВЕДЕННІ БОЙОВИХ ДІЙ УНОЧІ

За його словами, зараз бригади ВДВ отримують нову та капітально відремонтовану техніку. Це й автомобілі «Хаммер», «Спартан», БТР-4 і БМП-2, повідомляє пресслужба Генерального штабу Збройних Сил України.

— Під час активної фази бригадних тактичних навчань за участю підрозділів визначених бригад ВДВ та морської піхоти акцент зроблено на веденні бойових дій уночі та в умовах обмеженої видимості. Основна увага приділяється високодинамічним діям на глибину декількох десятків кілометрів, по широкому фронту. Зазначу, що певна частина «крилатих піхотинців» є військовослужбовцями, які поповнили лави ВДВ у ході четвертої хвилі мобілізації. Усі поставлені завдання виконуються професійно, якісно та в повному обсязі. Особливо хочеться відзначити відмінну роботу артилерії, яка виконує завдання точно, влучно та вчасно, — зазначив командувач високомобільних десантних військ ЗС України полковник Михайло Забродський.

У ході навчання створено складні, зухвалі та суперечливі ситуації, котрі спонукають воїнів-десантників уживати весь комплекс необхідних заходів для виконання послідовних завдань. Для прикладу, підрозділи частин ВДВ у складних метеорологічних умовах, вдень та вночі, на штатній техніці подолали понад 400 м річки Південний Буг на плаву та за допомогою переправно-десантних засобів. Після збору в заданому районі воїни-десантники за підтримки штатної артилерії, армійської авіації Сухопутних військ та штурмової авіації Повітряних Сил ЗС України розпочали рейдові дії вночі в тилу «противника».

В ОСНОВУ ЛЕГЕНДИ МАНЕВРІВ ЛЯГЛИ РЕАЛЬНІ БОЙОВІ ПОДІЇ ОСТАННЬОГО РОКУ

— На артилерію покладалися завдання, максимально наближені до бойових, — освітлення місцевості, встановлення світлових орієнтирів для батальйонів, ураження цілей зосередженим вогнем дивізіонів, постановка нерухомого та рухомого загороджувального вогню, осліплення ворога артзасобами — все було зроблено якісно та на високому рівні, — розповів начальник відділу ракетних військ та артилерії командування ВДВ полковник Сергій Спєсівов.

За задумом навчання, десантування особового складу, техніки й вантажів проводилося в умовах щільної протидії ворожої протиповітряної оборони.

ЗАРАЗ БРИГАДИ ВДВ ОТРИМУЮТЬ НОВУ ТА КАПІТАЛЬНО ВІДРЕМОНТОВАНУ ТЕХНІКУ. ЦЕ АВТОМОБІЛІ «ХАММЕР», «СПАРТАН», БТР-4 І БМП-2

При десантуванні та приземленні техніки всі системи спрацювали штатно, дозволивши бойовим машинам десанту приземлитися точно в заданому районі. Після приземлення десантники розшвартували вантажі та бойову техніку, здійснили збір і виконали низку тактичних завдань із захоплення моста та встановлення контролю над ним, знищивши мобільні групи умовного противника...

МОБІЛЬНИКИ-ВБИВЦІ

У ЗОНІ АТО ІНОДІ КРАЩЕ МОВЧАТИ, НІЖ ГОВОРИТИ...

Комплекс радіотехнічної розвідки та радіоелектронної боротьби Леер-2 на базі автомобіля «Тигр» активно застосовується на Донбасі російсько-терористичними військами

У провідних арміях світу будь-якому військовику, що перебуває у зоні реальних бойових дій, категорично забороняється користуватися будь-яким власним, не армійського походження електронним пристроєм, за допомогою якого можливо розповсюджувати інформацію в ефірі або підтримувати зв'язок із абонентами. Чому ж у найбільш потужних арміях, де військовослужбовці мають можливість якісно задовольняти чимало власних потреб, саме у цій царині діє таке «драконівське» правило? І чи не варто нам самим дослухатись до цього досвіду?

Декому це все може здатися черговою армійською дурницею або достатньо суворим правилом. Як це не парадоксально прозвучить, але часто причиною втрат у багатьох підрозділах стає саме безконтрольний та несанкціонований зв'язок військовослужбовців, які нині виконують завдання в зоні АТО на Сході нашої країни, за допомогою засобів зв'язку та електронних пристроїв зі своїми рідними, близькими, друзями.

Терористи активно використовують під час ведення бойових дій засоби радіотехнічної розвідки (РТР), а також засоби радіоелектронної боротьби. І це стосується не тільки якихось окремих ділянок зони АТО чи має обмежений характер. Терористи за допомогою своїх «спонсорів» із сусідньої країни (а подекуди за їхньою прямою участю) налагодили майже тотальний моніторинг телефонних та електронних мереж у зоні АТО.

Навіть більше — вони не тільки доволі точно виявляють українські джерела зв'язку та їхнє місцезнаходження, а й знайомляться безпосередньо зі змістом та контентом розмов українських військовиків у мобільних мережах, а також їхнього «плавання на хвилях Інтернету», особливо на популярних нині сайтах соціальних мереж. Як виявилося, все це може дати ворогу чимало цікавої та корисної для нього інформації. Перш за все щодо отримання розвідувальних даних…

Саме тому необхідно обмежувати використання мобільних телефонів та різнома-нітних електронних пристроїв в зоні АТО українськими військовиками. Адже на практиці бездумне та безконтрольне користування гаджетами часто має трагічні наслід-ки для їхніх власників.

Ви обмінялися з батьками по мобільному телефону коротким повідомленням, що у вас «…все гаразд», а через 15–20 хвилин вашу позицію накриває залпом російського «Граду». Вчора ви розмістили на «Однокласниках» свою чудову фотографію на фоні своєї БМП, а сьогодні по вас уже б'ють ворожі гаубиці, причому криють доволі точно, а снаряди ворога достатньо влучно лягають навколо будинку, який потрапив на задній план вашої вчорашньої фотографії. Ще позавчора ви повідомили своїй дівчині, що «…післязавтра рушаєте разом із підрозділом на нове місце дислокації», а сьогодні під час маршу вас обстрілює або підриває на вашому шляху фугас ворожа диверсійно-розвідувальна група. І цей перелік можна продовжувати…

Здавалося б, немає ніякого зв'язку між цими подіями. Але, на превеликий жаль, він є. І несе для наших військ безпосередню загрозу. Російські підрозділи радіоелектронної боротьби і радіоелектронної розвідки ведуть активний моніторинг радіопростору в зоні АТО та використовують дані геолокації, що передають мобільні пристрої та безпосередньо координати розташування радіовипромінювання засобів бездротового зв'язку в якості вихідних даних для наведення своїх систем РСЗВ і артилерії.

За повідомленням речника РНБО Андрія Лисенка, існують цілком реальні факти наведення вогневих систем російсько-терористичних військ за випромінюванням звичайних телефонів при пошуку ними стільникової мережі.

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ВДАРИМО ЗАКОНОМ ПО РАДІОТЕХНІЧНІЙ РОЗВІДЦІ ВОРОГА

12 травня нинішнього року Верховна Рада України прийняла два законопроекти №2531 та №2532, які обмежують використання мобільних телефонів та інших особистих ґаджетів українськими військовими в зоні АТО.

Депутати проголосували в першому читанні за проект закону, що забороняє використовувати мобільний зв'язок у районах проведення антитерористичної операції, а також за проект, що забороняє військовим використовувати особисті мобільні пристрої, неоснащені змінною батареєю.

Завданням одного із законопроектів є створення правил і обмежень використання особистих пристроїв бездротового доступу до телекомунікаційних мереж, що належать військовослужбовцям України в зоні АТО, для підвищення їхньої безпеки при виконанні службових обов'язків, запобігання визначенню противником точних координат підрозділів ЗС України за джерелами радіовипромінювання, отриманню ворогом розвідувальних даних. Своєю чергою інший законопроект забороняє користуватися особистими засобами мобільного зв'язку в районах проведення антитерористичної операції, а також в умовах надзвичайного стану або під час дії особливого періоду на територіях, де ведуться бойові дії.

Цікаво, що, враховуючи певні зауваження з боку громадськості, представників волонтерських організацій та політичних партій, ці законопроекти мають усе ж таки певні «послаблення». Так, один із них має застереження, що рішення про використання особистих засобів мобільного зв'язку в районах проведення АТО приймається командиром військової частини. Отже, з дозволу командира користуватися своїм телефоном військовослужбовці все ж зможуть. Але відповідно до вимог іншого законопроекту командир за необхідності може вилучити батареї всіх особистих телефонів солдатів своєї частини (підрозділу). Навіть більше — доступ до мережі Інтернет.

ПОРАДИ ВІЙСЬКОВИКУ НА ЧАС ПЕРЕБУВАННЯ В ЗОНІ АТО

1. Змініть номер мобільного телефона та профіль у соціальних мережах.

2. При спілкуванні по телефону або в соціальній мережі не надавайте співрозмовникам можливості ідентифікувати себе як конкретну особистість та своїх інших абонентів.

3. При спілкуванні повністю вилучіть інформацію про:

свою причетність до підрозділу;

місце свого перебування (або можливого перебування), визначення часу або можливих маршрутів пересування;

військову частину (підрозділ), в якій проходите службу;

кількість особового складу, бойової техніки та озброєння, нинішні та подальші наміри та плани, характеристику позицій;

морально-психологічний стан у підрозділі;

персональні та особисті дані своїх товаришів по службі або інших військовиків, з якими доводиться спілкуватися в зоні АТО.

4. По можливості нічого не фотографуйте (при фотографуванні повністю уникайте потрапляння до кадру ідентифікуючих ознак — підрозділу, позицій, бойової техніки та озброєння, місцезнаходження та часу здійснення зйомки).

5. Не розміщуйте у соціальних мережах у відкритому доступі фотографії, пов'язані з АТО.

«Я — ЯК ВИПУЩЕНА СТРІЛА...»

ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ З ПОЛОНУ ПІДПОЛКОВНИК ОЛЕГ КУЗЬМІНИХ ВІДМОВЛЯВСЯ ВІД БУДЬ-ЯКОГО СПІЛКУВАННЯ З ЖУРНАЛІСТАМИ. ДЛЯ «НАРОДНОЇ АРМІЇ» РОБИТЬ ВИНЯТОК: «ТІЛЬКИ НІЯКОГО ПІАРУ. НЕПОТРІБНО...»

Житомир, 199-й навчальний центр ВДВ. Чекаю Олега на пропускному пункті. Він підходить мовчки. У порівнянні зі світлинами піврічної давнини схуд удвічі.

— Скільки кіло скинув?

— П'ятнадцять, — посміхається.

Пропонує випити кави. Заходимо в кафе неподалік. Щойно сідаємо, до Олега підходить відвідувач:

— Пробачте. Можна Вам потиснути руку? — Дає папірець. — Ось номер моєї дисконтної картки в цьому кафе. Знижка 13 відсотків на все. Я буду вдячний, просто називаєте номер картки...

Олег помітно ніяковіє. Ховає від мене очі, пропонує пересісти за інший столик.

Зараз Олег служить на посаді заступника з озброєння начальника навчального центру ВДВ.

— Я говорив з твоїми бійцями в батальйоні. Таке враження, наче ти в бою — універсальна латка. Поранених витягати — ти. З розвідниками в пекло лізеш ти. Не довіряєш людям?

— Це не питання довіри. На момент мого призначення командиром батальйону підрозділу як бойової одиниці просто не існувало. На всі 100 відсотків батальйон становили мобілізовані, якісно збити їх в єдиний кулак просто бракувало часу. Але мені пощастило. Навколо мене і мого заступника швидко сформувалося міцне ядро свідомих патріотів, бо ж більшість особового складу — добровольці. Брак професійної підготовки компенсувався рішучістю. А в умовах, коли багато хто з офіцерів мав доволі приблизне уявлення про бойовий статут, не знав до пуття техніку і озброєння, це було важливо. Доучувались на ходу, в боях.

З ХАРЧАМИ В НИХ НЕ ДУЖЕ, БАНКА ТУШОНКИ — ЩАСТЯ. ГУМАНІТАРКА З РОСІЇ НЕ ДОХОДИТЬ

Між двох ялинок, де ми сидимо, протискається невисокий чолов'яга: «Олегу, Ви пробачте. Я за Вас розрахувався. Дуже прошу, не ображайтесь, я від серця...»

Олег знову дивиться вбік: «Незручно якось...»

— Мститись ворогу хочеться?

— Ні, це було б непрофесійно. Я — як випущена стріла, яку може зупинити тільки визначена ціль. Так, побував у полоні, на війні таке трапляється. Прихожу до тями, й знову занурююсь у службу. До речі, через мою тверду позицію з помітною повагою до мене ставився слідчий держбезпеки так званої «ДНР» на прізвисько «Монгол». Спочатку він пропонував мені посаду комбата в російській армії, квартиру в Донецьку, звання російського полковника з удвічі більшою зарплатою. Потім — щось таке ж у «ДНР». Але я йому сказав: я професійний військовий і присягу складав Україні, для мене це питання честі. Потім більше про «солодкі» пропозиції не говорили.

— В яких умовах жив?

— Перші три місяці — у кімнатці метр на два на покинутому заводі. Кахель білий від підлоги до стелі, лампа-«сороківка». Спілкувався тільки з охороною. Якби не книги — вони в цехах на підлозі валялись, дах би поїхав. Рятували думки про сім'ю, спогади.

— Про що думав?

— Згадував, як перший раз брали термінал аеропорту, Савур-Могилу. Аналізував 470-кілометровий рейд по тилах сепаратистів, оточення і вихід з нього, останню ротацію в аеропорт. Прокручував різні епізоди в голові, аналізував власні помилки. Бачив, на чию бойову роботу треба рівнятись: коли нами керував нинішній командувач ВДВ полковник Михайло Забродський, я бачив фаховість найвищого гатунку.

— Як поводились охоронці?

— Не чіплялись. Годували тим, що й самі їли. З харчами в них не дуже, банка тушонки — щастя. Гуманітарка з Росії не доходить. Останнім часом мене тримали в камері з козаками і штрафниками. Вони розповідали, що фури з продуктами вже не розвантажують. Нишком повертають назад у Росію і там розпродають.

— Як у камері опинились козаки?

— У нас досі дехто вважає, що по «ДНР» бігають озброєні юрби п'яниць. Може, раніше так і було. Але зараз це добре вишколений і професійно організований ворог. Російські військові наводять порядок. Денеерівці роззброїли козаків за одну ніч, терпець увірвався після чергового вбивства козаками мирних мешканців. Як охоронці били цих козаків... Ногами, битами. У моїй камері сиділо тридцять козачків, на жодному живого місця не було. А ще з десяток мародерів-чеченців. Цих теж місили. Дві доби били, потім почали розбиратися, чи винні.

— Армія «ДНР» уже професійна?

— По-перше, занижувати ступінь підготовки ворога — непрофесійно. По-друге, сепаратисти зараз мають чітку армійську організацію. По-третє, їхніх ключових спеціалістів готують кадрові російські офіцери. По-четверте, їхні військові формування — це не лише зазомбовані простачки. Кістяк їхньої армії — серйозно вмотивовані добровольці, найманці, які вміють воювати.

— З чого такий висновок?

— З аналізу боїв. Я спілкувався з людьми Гіві та Мотороли. Чого вони так лютували? Бо в них неймовірні втрати. З двадцяти бійців зі злітної смуги живими поверталось двоє-троє. Але вони швидко поповнюють свої лави.

— Наші солдати менш вмотивовані?

— Ні. У нас майже 40 відсотків добровольців. А вони з півмільйона цивільних чоловіків мобілізували лише 20 тисяч — це 4 відсотки.

— Коли тобі дозволи подзвонити дружині, першим ділом ти запитав: "На якій я зараз посаді?" Чому?

— Мені слідчий промивав мозок, запевнював, що Україна мене забула, на моєму місці інший офіцер. Спеціально дав мені телефон: «Дзвони дружині, сам дізнаєшся».

— Полон змінив тебе?

— Так. На заводі знайшов і прочитав Біблію. Ще читав книгу Оксани Забужко «Музей покинутих секретів» українською. Ці книги перегукуються, в них однакові висновки — завжди будь собою, будь людиною. Набожним я не став, але якось зібрався душею. Краще зрозумів, що я вибрав саме свій шлях, шлях військового. І в полоні себе не втратив...

Віктор ШЕВЧЕНКО

ПОНАД 52 ТИСЯЧІ УЧАСНИКІВ АТО ВЖЕ ОТРИМАЛИ СТАТУС УБД

В оборонному відомстві активізувалася робота щодо надання статусу учасника бойових дій (УБД) тим, хто брав безпосередню участь у проведенні антитерористичної операції на Сході України або долучався до її забезпечення. На сьогодні відповідний статус уже отримали понад 52 тисячі військовослужбовців. Міністр оборони України генерал-полковник Степан Полторак тримає це питання на особистому контролі. Зокрема, ним поставлене завдання, щоб термін проходження документів із надання військовослужбовцям статусу учасника бойових дій по всіх інстанціях був максимально короткий.

Але вимоги до правильного оформлення та переліку відповідних довідок залишилися суворими. Як і принципова позиція щодо того, що статус УБД мають отримати лише ті, хто на нього заслуговує.

За словами секретаря комісії Міністерства оборони України з питань розгляду матеріалів, пов'язаних із наданням статусу учасника бойових дій Володимира Лавриновича, станом на сьогодні відмовлено в наданні статусу УБД близько 40 військовослужбовцям. Серед них є й офіцери з високими військовими званнями, які відряджалися до зони АТО на кілька днів з метою, наприклад, проведення перевірки особового складу, інспектування тощо.

— Ми ретельно перевіряємо надані документи, аби до переліку учасників бойових дій не потрапили випадкові особи, — наголосив Володимир Лавринович.

Бувають й інші випадки. Наприклад, на нещодавньому засіданні, попри те, що у двох військовослужбовців не було повного переліку потрібних документів, комісія пішла назустріч і надала їм відповідний статус. Було враховано те, що воїни отримали поранення і зараз перебувають на лікуванні.

За словами Володимира Лавриновича, щотижня комісія Міноборони розглядає справи 4–6 тисяч осіб щодо надання їм статусу УБД. Затримка може бути тільки під час пересилки документів у регіони.

Чому ж тоді військовослужбовці продовжують нарікати на проблеми з оформленням статусу УБД?

Володимир Лавринович розповів про нещодавно отриманий «сигнал» зі Львова. Тамтешній військовослужбовець зібрав документи ще на початку року, а посвідчення й досі не отримав. Почали розбиратися. Виявилося, що відповідальна посадова особа однієї з військових частин гарнізону тільки збирається доправляти документи до столиці. А всі ці місяці їх просто «солили» в кабінетах частини.

Володимир Лавринович наголосив, що всі відповідні документи для отримання військовослужбовцем статусу УБД зобов'язані підготувати у військовій частині. Водночас кожен військовослужбовець може особисто надати їх на розгляд відповідної комісії.

Ігор ПАРУБСЬКИЙ

ПЕРЕЛІК

основних документів для надання статусу учасника бойових дій військовослужбовцям (резервістам, військовозобов'язаним) та працівникам Збройних Сил України, які брали безпосередню участь в антитерористичній операції

Оригінал довідки про безпосередню участь особи в антитерористичній операції, забезпеченні її проведення й захисті незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України.

Витяги з наказів по стройовій частині про вибуття (прибуття) до військової частини після виконання завдань антитерористичної операції.

Витяги з наказів по стройовій частині першого заступника керівника Антитерористичного центру (командира сектору) про прибуття для виконання завдань антитерористичної операції та вибуття до місця постійної дислокації.

Копії посвідчень про відрядження.

Копії документів про отримання поранень (за наявності).

(Докладнішу інформацію можна знайти на офіційному сайті Міністерства оборони України **www.mil.gov.ua** в розділі «Актуально»)

ЖИТТЯ ПІСЛЯ ПОРАНЕННЯ

До мобілізації Юрій займався ремонтом техніки. Його руки відчували найдрібніші деталі, й він швидко справлявся з роботою. Однак війна на Сході України частково забрала у нього цю можливість. Боєць отримав поранення біля села Піски. Окрім інших серйозних ушкоджень, один із уламків поцілив у праву руку, після чого повернення до колишньої роботи здавалося Юрію неможливим...

— Минуло небагато часу мого лікування, і я вже майже повністю повернув силу і вправність ушкодженій руці, — ділиться враженнями військовослужбовець і при цьому ні на мить не перериває відновлювальну вправу в клініці реабілітації, професійної патології та нетрадиційних методів лікування (м. Ірпінь).

Нині в цій військовій клініці застосовують комплекс методів, спрямований на медико-психологічну реабілітацію військовослужбовців, поранених у ході АТО. Серед методів, якими лікарі закладу повертають бійців до строю чи до повсякденного мирного життя, — медикаментозна терапія, різноманітні масажі, релаксаційні вправи, лікувальна фізкультура, кінезотерапія та мануальна терапія, лікування за допомогою бджолиної отрути, лікувальні ванни та ароматерапія. Досвід інтенсивного відновлення бійців АТО показав необхідність включити до медичної реабілітації ще й психотерапію.

Боєць, одягнувши сенсорні рукавички, занурюється у віртуальний світ гри. На моніторі комп'ютера він бачить себе та поставлене перед ним завдання

Відновлення дрібної моторики — річ непроста. Тут також важлива мотивація до швидкого одужання. Оптимальний термін для хороших результатів — 21 день

У сфері психологічного відновлення поранених військовиків застосовуються трансактний аналіз та когнітивно-поведінкова терапія, мета яких у бесіді ввести людину в ситуацію, яка спричинила психологічну травму, та нейтралізувати її в пам'яті. Також широко застосовуються методики релаксації за допомогою музики в поєднанні з відеорядом тощо. І головне — ця робота має бажані результати.

— Будь-яка травма в бійця супроводжується психологічними змінами. Це не лише посттравматичний стресовий розлад (ПТСР). Ми проводили дослідження за рівнем ситуативної тривожності, тобто типового стану емоційної напруги на певні ситуації. За його результатами, у 30 поранених з різними ушкодженнями, але в яких не були явно виражені ознаки ПТСР, була підвищена емоційна напруга. Це говорить про те, що необхідно проводити медико-психологічну реабілітацію майже усіх військовиків після війни, — наголосив начальник клініки реабілітації, професійної патології та нетрадиційних методів лікування полковник медичної служби Олексій Волянський.

Найчастіше до клініки потрапляють бійці з пораненнями рук та ніг, а також ушкодженнями голови, що спричиняє порушення функціонування кінцівок. Тому нові методи, які у клініці презентували місяць тому, спрямовані саме на відновлення працездатності бійця, адаптації його до повсякденного життя. Щодня йому доводиться відчувати себе в різних ролях: то він волейболіст, то шукач морських пригод, то вантажник. Ролей безліч, а мета одна — допомогти швидко відновити функції життєдіяльності.

ЗА РІК У КЛІНІЦІ ЛІКУВАННЯ ТА РЕАБІЛІТАЦІЮ ПРОЙШЛИ ПОНАД 2800 ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Інтерактивна реабілітація за допомогою системи IREX — метод, спрямований на відновлення функцій рук та ніг. Боєць, одягнувши сенсорні рукавички, занурюється у віртуальний світ гри. На моніторі комп'ютера він бачить себе та поставлене перед ним завдання. Наприклад, одна із запропонованих ігор — втікати від акул та електричних скатів, збираючи морські зірочки. Пацієнту необхідно піднятися на поверхню океану. Підійми руки, злови зірки, тепер присідай. Таким чином, відновлюються верхні кінцівки, плечовий пояс та ноги. За словами лікарів, у звичайній гімнастиці змусити пораненого робити подібні вправи практично неможливо. Тому дана методика використовує й елемент психології, адже під час гри людина забуває про свої проблеми, біль тощо. На фоні страху чи азарту, бажання заробити бали поранений робить потрібні для одужання рухи. Система дає можливість зафіксувати бали під час ігор і потім прослідкувати прогрес. А це беззаперечний плюс у медичній реабілітації військовослужбовця.

ЩОДНЯ ПАЦІЄНТУ ДОВОДИТЬСЯ ВІДЧУВАТИ СЕБЕ В РІЗНИХ РОЛЯХ: ТО ВІН ВОЛЕЙБОЛІСТ, ТО ШУКАЧ МОРСЬКИХ ПРИГОД, ТО ВАНТАЖНИК

За допомогою нової системи «Photosonix» для відпочинку потрібно всього 10–15 хвилин. Це аудіовізуальна стимуляція кори головного мозку через вплив на вуха та очі. Звичайно, протестувати це диво техніки я не відмовилася. Мені ж знадобилося лише 5 хвилин, аби відчути себе на березі моря, почути тихий прибій, спів чайок... Як говорять, у мене був «повний релакс». Система має декілька режимів, які застосовуються для конкретних проблем. Найчастіше цей пристрій використовується для лікування стресових ситуацій, при порушеннях сну чи ПТСР.

Та найбільше вразив кабінет ерготерапії, тобто лікування через працю. Це абсолютно новий напрям у роботі військових госпіталів, запозичений в іноземних колег. Ця система реабілітації спрямована на відновлення дрібної моторики при порушенні координації рухів чи тонусу кінцівок. Саме це стало необхідним для бійця Юрія, повсякденне життя якого пов'язане саме із ремонтом техніки, де окремі деталі дрібні за розмірами. Та історія цього військовика не єдина.

Багатьом пораненим у зоні АТО доводиться вчитися ходити заново. Руки більшості з них забувають, як тримати виделку, чистити зуби, відчиняти ключем двері чи просто викладати мозаїку з камінців. Для нас ніби дивно та незвично, а для них повернення цих функцій — ключ до швидкого одужання. Тому завдання кабінету ерготерапії — прискорити процес відновлення наявних порушень для досягнення максимальної самостійності бійця в побуті чи у професійній діяльності.

Раніше подібні завдання стояли перед лікарями з лікувальної фізкультури. Та, як виявилося, для них це заважка справа. Більшість вправ не розраховано на відновлення саме дрібної моторики.

Кабінет цікавий та корисний тим, що тут є все для повернення військовика до повсякденної діяльності: змодельована кухня із різноманітними пристроями та електроприладами, двері та ручки, крани та вимикачі тощо.

— Відновлення дрібної моторики — річ непроста. Тут також важлива мотивація до швидкого одужання. Оптимальний термін для хороших результатів — 21 день, — розповідає інструктор кабінету, радіючи за успіхи Юрія.

Зараз лікування кожного пораненого ведеться за індивідуальною програмою під наглядом лікаря з лікувальної фізкультури. Це зумовлено тим, що в державі відсутня професія ерготерапевта.

За рік у клініці лікування та реабілітацію пройшли понад 2800 військовослужбовців. І переважна більшість із них повернулися до мирного життя із новими силами.

Ангеліка ДІЛАЙ

Лікарі клініки активно запозичують знання та досвід реабілітації в інших країнах. Наприклад, у країнах НАТО розвинений такий підхід до лікування пацієнта, як мультидисциплінарна бригада. Для конкретного бійця формується команда з різних спеціалістів, яка супроводжує його медичне та психологічне відновлення. До такої бригади входять: лікар-фахівець з фізичної реабілітаційної медицини, лікар-невропатолог, лікар-травматолог, лікар з ЛФК, лікар-фізіотерапевт, медична сестра з медичної реабілітації, ерготерапевт, за потреби логопед, психотерапевт та дієтолог. І склад бригади може змінюватися залежно від ступеня поранення чи ситуації. Це новий підхід для України в цілому. І саме такі методи реабілітації сьогодні запозичили у Військово-медичний клінічний центр професійної патології особового складу Збройних Сил України.

«ГОЛОВНЕ — НЕ ВТРАЧАТИ ПОЧУТТЯ ГУМОРУ»

Народний артист України, гуморист, актор театру та кіно Євген ПАПЕРНИЙ в інтерв'ю «Народній армії» з радістю згадав роки своєї армійської служби, а також розповів про театральні вподобання.

— У вашій фільмографії багато зіграних ролей військових, міліціонерів, тобто людей у формі. А ви самі служили в армії?

— Так, у житті мені довелося носити військовий однострій. Після закінчення Вищого театрального училища імені Бориса Щукіна я приїхав до Києва і влаштувався до Національного театру імені Лесі Українки. Через три місяці прийшла повістка до армії. Чесно кажучи, я міг «відкосити» від призову, але твердо сказав, що сам хочу піти до війська. Мій молодший брат два роки відслужив у танкових військах. А мене направили до ансамблю пісні й танцю Київського військового округу.

Після прослуховування мене затвердили ведучим цього уславленого колективу. Пам'ятаю, що відразу всіх новобранців, які потрапили до ансамблю, підстригли «під нуль», і лише я, оскільки був ведучим та виступав без кашкета, ходив із зачіскою.

Під час служби в колективі ансамблю пісні й танцю ми з гастролями побували в багатьох країнах, зокрема в Німеччині, Сомалі тощо. В мене залишилися приємні спогади про той час.

— Чи підтримуєте ви зв'язки з товаришами по службі, чи запрошуєте їх на свої вистави?

— У той час зі мною служило чимало талановитих людей, зокрема Петро Чуприна, який тоді грав на контрабасі, а зараз є народним артистом, генеральний директор Національної опери України імені Т. Шевченка Володимир Богомаз, нині народний артист України, соліст Київського національного академічного театру оперети, народний артист України співак Віталій Білоножко тощо.

Звісно, підтримуємо зв'язок. Хоча й не дуже часто, але ми зустрічаємося з колегами, як з рідними, і згадуємо нашу службу.

— Євгене Васильовичу, в Центральному будинку офіцерів Збройних Сил України вже відбувся не один допрем'єрний показ ваших антреприз, глядачами яких були військовослужбовці та члени їхніх родин. Чи можна це назвати запровадженням нової традиції та варто очікувати нові прем'єри?

— Славнозвісний Київський будинок офіцерів… Чи міг я уявити, що через 40 років знову вийду на його сцену. Адже тут проходила вся моя військова служба. Тепер я повернувся сюди як продюсер і режисер своєї вистави.

САМЕ МИСТЕЦТВО МОЖЕ НАДИХНУТИ ВІЙСЬКОВИХ, ЯКІ ЗАРАЗ ВОЮЮТЬ У ЗОНІ ПРОВЕДЕННЯ АТО, НА НОВІ ПЕРЕМОГИ

З керівництвом та працівниками Будинку офіцерів мене пов'язують по-справжньому дружні відносини. Тут мені завжди допомагають, надають сцену тощо. Так прем'єра моєї першої антрепризи — спектаклю «Боїнг-Боїнг» відбулася тут ще у грудні минулого року. Нещодавно віддав на суд глядачів другу виставу, а восени планується допрем'єрний показ третьої антрепризи. Так що можна з упевненістю сказати, що це вже стало доброю традицією.

— Обидві п'єси Марка Камолетті є комедійними. З чим пов'язаний саме такий вибір?

— Я переконаний, що в цей непростий час, коли на Сході країни триває війна, і більша частина населення країни знаходиться в постійному емоційному напруженні, в очікуванні новин з передової, необхідно ставити вистави саме комедійного жанру. Людям вкрай потрібно хоч трішечки, хоч ненадовго відволікатися від сумних подій. І саме комедії можуть посприяти цьому.

— Як ви вважаєте, чи можна за допомогою мистецтва допомогти людям повернутися до мирного життя?

— Я в цьому плані песиміст, і вважаю, що ні, не можна. Проте я глибоко переконаний, що саме мистецтво може надихнути військових, які зараз воюють у зоні проведення АТО, на нові перемоги. Згадайте, як у роки Другої світової війни артисти приїжджали на передову, виступали для бійців, зміцнюючи бойовий дух захисників Батьківщини.

— Євгене Васильовичу, ви — відомий театральний актор, а також знялися у величезній кількості фільмів. Останнім часом ви пробуєте свої сили в режисурі. Що ближче — театральна сцена, знімальний майданчик чи режисура?

— На це запитання я можу дати однозначну відповідь, що головне для мене — театр. Тут людина опиняється сам на сам з глядачем, в театрі актор грає наживо. Так глядач може відчути навіть найменшу фальш. Безумовно, в мене були доволі цікаві ролі в кіно. Крім того, я озвучував багато фільмів та мультфільмів, серед яких «Аліса у країні чудес», «Аліса у Задзеркаллі», «Лікар Айболить», «Пригоди капітана Врунгеля» тощо.

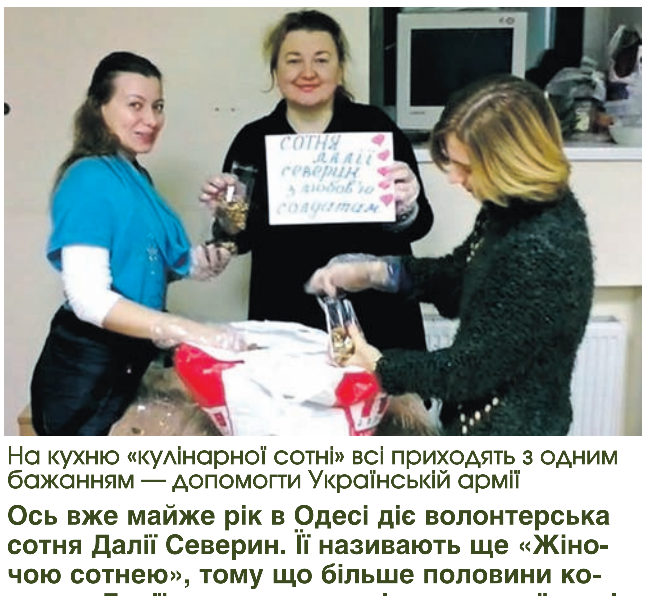
Останнім часом мене приваблює режисура. Це дуже цікава, творча робота. Режисер має змогу до кожної вистави додати своє бачення, свою родзинку, зробити її авторською та неповторною. А це, погодьтеся, надає людині крила та дозволяє підніматися все вище і вище, підкорювати нові горизонти.

— І наостанок — що хочете побажати читачам «Народної армії»?

— Головне — не втрачати людську гідність і завжди по життю «нести совість». Не втрачайте почуття гумору, без цього скрізь важко. Як на фронті, так і в тилу гумор допоможе жити та перемагати.

Бесіду вела Олена КРУГЛЄНЯ

«ОДЕСА ТАКИ МАМА. ОДЕСА ТАКИ ГОДУЄ»

На кухню «кулінарної сотні» всі приходять з одним бажанням — допомогти Українській армії

Ось вже майже рік в Одесі діє волонтерська сотня Далії Северин. Її називають ще «Жіночою сотнею», тому що більше половини команди Далії — представниці прекрасної статі.

Вони забезпечують українських бійців усім необхідним на передовій. Крім того, під керівництвом Далії Северин в чорноморському місті діє ще одна сотня — кулінарна. Жінки-активістки намагаються подарувати домашнє тепло і турботу тим бійцям, які зараз знаходяться у важких польових умовах. Для цього сотня жінок в режимі нон-стоп готує чотири страви: борщову заправку, гороховий суп з копченими реберцями, терті пироги і «українську нутеллу» (сало, перемелене з часником, спеціями і зеленню). Кожну банку одеситки доповнюють зворушливими записками для бійців.

— Девіз нашої сотні: «Одеса таки мама. Одеса таки годує», — розповідає Далія Северин. — Наше завдання — приготувати по-справжньому домашню першу страву.

А нещодавно одеські жінки виготовили оригінальний енергетичний батончик для воїнів АТО. Першими, хто спробував на смак їхню нову продукцію, були військовослужбовці, які знаходяться на лікуванні у Військово-медичному клінічному центрі Південного регіону. Саме вони й дали символічне «добро» на відправку батончиків на передову.

За словами керівника одеської кулінарної сотні Далії Северин, першу партію розроблених і виготовлених спеціально для розвідників висококалорійних цукерок уже доставлено в зону АТО. Згаданий кондитерський виріб важить 70–80 грамів і містить понад 500 кілокалорій.

Одеськими батончиками вже зацікавилися волонтери з різних куточків України. До одеської кулінарної сотні надходить чимало дзвінків щодо їхньої рецептури та виробництва, адже це не тільки калорії, а й підтримка від серця до серця, від душі до душі.

На кухню «кулінарної сотні» всі приходять з одним бажанням — допомогти Українській армії. Приходять на годину-дві, в обідню перерву або у вихідний. Наприклад, Лариса Давидівна приділяє волонтерській кухні 3–4 години на день. У неї теж волонтерська родина — дочка возить на українські блокпости гуманітарну допомогу. А вчителька біології з Донецька Олена Потоцька перебралася із зони АТО під Одесу і щодня приїжджає в місто, щоб допомогти волонтерам-кулінарам нагодувати українських солдатів.

Сергій ДАНИЛЕНКО

«НАДІЯ — ЦЕ ГЛИБОКА ВІРА»

Отець Андрій ЗЕЛІНСЬКИЙ, військовий капелан

У моторошні часи, коли страх і безлад довкола нас можуть затьмарити спокій у нашому серці, притупити гостроту та витонченість багатої палітри людських почуттів, коли смуток і розпач можуть спотворити наше сприйняття дійсності, тільки світло надії здатне розсіяти непроглядну темряву людського відчаю.

У Біблії читаємо слова апостола Павла із його послання до римлян: «Надією бо ми спаслися. Надія ж, — каже апостол, — коли бачить, не є надією, бо хто що бачить, чому б того й надіявся? А коли надіємося на те, чого не бачимо, то очікуємо з терпеливістю» (Рим. 8: 24).

Отже, шлях до розуміння, до вирішення проблем, до внутрішнього спокою, до світла, до перемоги, на яку щиро сподіваємося, прокладається, у християнському розумінні, саме нашою терпеливістю! А значить — надією, яка стає постійним активним, щирим і щедрим виявом нашої віри в остаточну перемогу добра над злом.

Щиро та віддано виконуючи свої обов'язки, терпляче долаючи всі труднощі на нашому шляху, стаємо справжніми свідками перетворювальної сили надії. Вона єдина здатна освітлювати наш шлях, коли всі інші світила гаснуть у темряві. Надія — це глибока віра в те, що любов таки сильніша за смерть, це — нездоланне переконання, що за справжнє добро варто боротися!..

КАТЕРИНА КАЧАШВІЛІ, «КОРОЛЕВА УКРАЇНИ-2015»:

«Дорогі солдати, захисники, Герої! Я, як і ви, як і кожен патріот-українець люблю свою Батьківщину і пишаюсь, що народилась та живу тут!

Кожен день засоби масової інформації говорять про страшні обстріли, поранення, загиблих — аж серце здригається від цих слів, а на очі навертаються сльози. Вся країна в жалобі, кожен хоче зігріти вас теплом своїх сердець та хоч чимось допомогти вам: речами, харчами, грошима, а хто й теплим словом в листах, діти — малюнками. Всі моляться за вас, щоб ви повернулись живими та здоровими і з перемогою. Ми всі низько схиляємо голови перед вашою сміливістю та мужністю, а загиблим — вічна слава та пам'ять. Бажаю не падати духом, міцного здоров'я, хоробрості у бою та великої сили для перемоги над ворогом!

Нехай Бог береже вас!

Слава Україні!»

ЧЕРВЕНЬ

ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА	НЕДІЛЯ
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

4 ЧЕРВНЯ
— Міжнародний день безвинних дітей — жертв агресії

5 ЧЕРВНЯ
— Всесвітній день навколишнього середовища

6 ЧЕРВНЯ
— День журналіста

7 ЧЕРВНЯ
— День працівника водного господарства
— День працівників місцевої промисловості

9 ЧЕРВНЯ
— Міжнародний день друзів

14 ЧЕРВНЯ
— Всесвітній день донора крові
— Міжнародний день блогера

20 ЧЕРВНЯ
— Всесвітній день біженців

21 ЧЕРВНЯ
— День медичного працівника
— День літнього сонцестояння

23 ЧЕРВНЯ
— День Державної служби ООН
— День Державної служби України

25 ЧЕРВНЯ
— День моряка
— День дружби і єднання слов'ян

26 ЧЕРВНЯ
— Міжнародний день на підтримку жертв тортур
— Міжнародний день боротьби зі зловживанням наркотичними засобами та їхнім незаконним обігом

27 ЧЕРВНЯ
— Всесвітній день рибальства

28 ЧЕРВНЯ
— День Конституції України
— День молоді

29 ЧЕРВНЯ
— День молодіжних та дитячих громадських організацій

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега–Поліграф» (м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14).

Наклад 20195 Замовлення 41516

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Черговий по номеру — Сергій ВОРОНКОВ

Провідний літературний співробітник — Наталія ШАРОЙКО

Адреса редакції: вул. Мельникова, 24, м. Київ, МСП, 04655

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.narodka.com.ua

Відділ передплати: тел.: 0(44) 489 50 12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)

P — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.